

anys s'hagi abandonat en bona part pel seu escàs rendiment. Però, amb tot i que el bosc sigui d'una gran importància vers aquells verals, la gent del país no es dedica als seus treballs com en altres indrets vallesans. La varietat de conreus que poden obtenir, fa que a l'hivern tinguin feina igualment i no els calgui acudir a altres treballs bosquetans. Ni la ramaderia té gaire interès a la contrada, ni la caça és important perquè pugui esmerçar-se com un treball remunerador. Malgrat l'abundància de boscos, la producció de conills, perdius i altra caça menor no és potent, car per la seva proximitat amb la ciutat de Barcelona, la seva persecució és intensa i disminueix naturalment la seva reproducció.

Vers l'altre costat del Besòs, passada La Conreria, cap a Sant Mateu i enllà, les masies són més nombroses, i, en canvi, els boscos disminueixen. Les feines agrícoles són la principal activitat, que els ocupa prou durant l'anyada. Fins a la casa Laia les muntanyes són situades al costat de la mar i això dona peu a diversitat de conreus. Els cereals abunden, però, en els terrenys de secà i aprofiten les fonts naturals, com a can Boquet i can Barbeta, vora el castell de Sant Miquel, per a cultius de regadiu, o bé les aigües del torrent, com al Molí d'en Cuquet. Alguns ramats d'ovelles que s'escampen pel bosc ple de brucs i arboços, aporten el seu esforç al treball i l'economia de la contrada. Les dones ajuden poc a les feines de la terra, però curen, com a tot arreu, del bestiar domèstic i el diumenge enganxen l'animal al carro per a anar a fer compres a Vilassar de Dalt.

Cap a Céllecs, que l'alçada és major, i també vers Parpers, que és més apartat de l'aire tebi de la mar, els conreus no són suficients per a donar feina durant l'hivern i es dediquen a esporgar els arbres i netejar el bosc per tal de produir llenya, o bé fan el carbó o pelen algunes sureres. Quan hi ha humitat per a treballar, o si per cas en dies de festa, la caça és una distracció i en certa part un element d'ingressos; a més de la caça menor, corrent a la part baixa del Vallès, hom hi veu alguns esquiroles i algun ramat de tudons que s'escampen pels sots de la muntanya; algun any hi ha aparegut qualche senglar que ha baixat des del Montseny o Montnegre; la gent del país conta que l'any 1928 n'hi havia tres de molt grossos.

Les dones i els vailets a la tardor cullen bolets pels voltants, que després es vendran generalment a Granollers o a Vilassar.

Cap a La Torrassa del Moro, a El Coll i el Corredor, la gent es dedica quasi únicament als conreus agrícoles, que són de secà, si fa o no fa a tot arreu. De tant en tant, alguna font serveix per a un cert conreu de regadiu, distribuït en petites feixes d'hortalisses. Com que els pins del país abunden per aquest costat, en moltes cases a l'hivern es dediquen a recollir les pinyes per a vendre-les als negociants i àdhuc algunes extreuen els pinyons que després vendran millor a les fàbriques d'esclofollar.